

Arrest

nr. 168 581 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2013 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (type C).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 november 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die loco advocaat F. GIJSELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster vraagt op 17 september 2013 een visum kort verblijf (type C) aan bij de Belgische ambassade te Islamabad om haar zoon in België te bezoeken.

1.2. Op 8 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering tot afgifte van een visum voor kort verblijf (type C). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster kennis neemt op 11 oktober 2013 en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Wettelijke referenties ;

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr.810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- *Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kan niet worden vastgesteld*
- *Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.*

Betrokkene is weduwe, werkloos en heeft nooit eerder gereisd. Gezien haar socio-economisch profiel, biedt zij weinig garantie op terugkeer"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 32 van de Visumcode, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"Artikel 32, b) van de voormelde Europese Verordening nr. 810/2009 bepaalt dat een visum wordt geweigerd : " indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen ont het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum."

In casu twijfelt de verwerende partij blijkbaar over het voornemen van verzoekster om na haar (kort) verblijf in België, teneinde alhier haar zoon en zijn gezin te kunnen bezoeken, het Belgische grondgebied opnieuw te verlaten alvorens de geldigheidsduur van het visum verstrijkt.

De verwerende partij baseert haar weigeringsbeslissing derhalve op het loutere vermoeden dat verzoekster het voornemen heeft om voor langere duur in België te verblijven.

Een dergelijk vermoeden kan evident niet uitsluitend op subjectieve waarnemingen gebaseerd worden, hetgeen immers willekeur zou uitmaken, maar dient op zijn minst geschraagd te worden met objectieve en met voldoende zekerheid omklede vaststellingen.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het zogenaamde socio-economisch profiel van verzoekster en wordt aangenomen dat zij niet over voldoende inkomsten beschikt, wat weinig garantie zou bieden op terugkeer.

Dit motief is evenwel geenszins draagkrachtig en kan door de verwerende partij niet gestaafd worden aan de hand van het administratief dossier.

Het is niet omdat verzoekster weduwe is en omdat zij geen beroepsmatige activiteit zou uitoefenen dat hieruit zomaar kan geconcludeerd worden dat verzoekster niet over voldoende financiële middelen zou beschikken.

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat door de verwerende partij een degelijk onderzoek werd gevoerd naar de financiële toestand van verzoekster.

Hoger reeds werd uiteengezet dat verzoekster ingevolge erfenis van haar overleden echtgenoot in Pakistan de eigenares is van 8 appartementen waarvan zij maandelijks de huur int, hetgeen haar naar Pakistaanse normen een zeer aanzienlijk inkomen oplevert waarvan zij moeiteloos kan leven (stukken 6).

De inkomsten uit verhuring kunnen op 10.000 à 15.000 roepies per maand per appartement worden begroot, wat overeenstemt met een maandelijks inkomen van ± 1.400,00 EUR per maand, hetgeen in Pakistan zeer aanzienlijk is.

Uit de bankrekening van verzoekster, waarvan de uittreksels over de periode van 1 j uni 2013 t.e.m. 6 september 2013 worden overgelegd (stuk 5), blijkt evenzeer dat zij over een naar Pakistaanse normen aanzienlijk financieel vermogen beschikt.

Op datum van 3 september 2013 vertoonde de rekening van verzoekster een positief saldo van 1.241.150,00 roepies, wat overeenstemt met ± 15.000,00 EUR, hetgeen naar Pakistaanse normen evenzeer zeer aanzienlijk is.

Verzoekster legt een reeks stukken neer (stukken 5 en 6), waaruit haar financiële toestand blijkt en waaruit dient afgeleid te worden dat zij wel degelijk over voldoende financiële middelen beschikt, derwijze dat hieruit geenszins enige twijfel kan gededuceerd worden over het voornemen van verzoekster om bij de afloop van de geldigheidsduur van het aangevraagde visum naar haar land van herkomst terug te keren.

Het is bovendien niet omdat verzoekster niet eerder zou gereisd hebben dat hieruit het vermoeden volgt dat zij niet naar haar land van herkomst zou terugkeren.

Integendeel, het feit dat de belangen van verzoekster, haar sociale contacten, haar familie en vrienden, zich zoniet uitsluitend dan toch minstens grotendeels in Pakistan situeren en zij behoudens het vast verblijf van haar zoon alhier, geen banden met België of enig ander vreemd land heeft, maakt dat er geen redelijke twijfel over haar voornemen kan en/of dient te bestaan.

In de mate derhalve dat de twijfel die in de bestreden beslissing wordt geformuleerd omtrent het voornemen van verzoekster om het Belgisch grondgebied te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum NIET REDELIJK is, wordt het voormelde artikel 32, b) van de Europese Verordening nr. 810/2009 geschonden.

In de mate derhalve dat de motieven, die in de bestreden beslissing worden vermeld om de twijfel te voeden omtrent het voornemen van verzoekster, niet draagkrachtig zijn en niet in overeenstemming met de werkelijkheid, hetgeen door verzoekster wordt aangetoond aan de hand van stukken, wordt het materieel motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur geschonden;

In de mate derhalve dat tenslotte de verwerende partij zich baseert op het socio-economisch profiel van verzoekster en aanhaalt dat zij niet over voldoende financiële middelen beschikt, terwijl door verzoekster het tegendeel wordt aangetoond aan de hand van stukken, blijkt dat de verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet of onvoldoende heeft onderzocht, wat een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 32 van de Visumcode.

Artikel 23, lid 4 van de Visumcode bepaalt dat een visum kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 32, lid 1 van de Visumcode.

Artikel 32, lid 1 van de Visumcode bepaalt:

"Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum."

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de verwerende partij op grond van verschillende redenen de aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien op grond waarvan men het visum zou kunnen weigeren. De vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven zoals vermeld onder artikel 32, lid 1 hiervoor geciteerd, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.

Dit heeft tot gevolg dat, indien de bestreden beslissing op correcte wijze is gesteund op één van deze opgesomde weigeringsgronden, die elk op zich reeds als determinerend kunnen worden beschouwd, zij afdoende gemotiveerd is en de overige weigeringsgronden als overbodig moeten worden beschouwd.

2.3. Bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijft beschikt de gemachtigde over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van de artikelen 23, lid 4 en 32, lid 1 van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt. 60-63).

De bedoeling van de Uniewetgever om die autoriteiten een beoordelingsmarge te laten, volgt overigens uit de bewoordingen van de artikelen 21, lid 1, en 32, lid 1, van die code. Deze bepalingen verplichten die autoriteiten een "toetsing [te verrichten] van de vraag of de aanvrager een risico van illegale immigratie" vertegenwoordigt, "bijzondere aandacht" te schenken aan bepaalde aspecten van diens situatie, en te bepalen of er "redelijke twijfel" bestaat over bepaalde aspecten.

In casu verwijst de bestreden beslissing naar artikel 32 (meer specifiek, lid 1, onder b) van de Visumcode waarbij wordt gesteld dat het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld.

De Raad herinnert eraan dat de weigeringsgrond voorzien in artikel 32, lid 1, onder b) van de Visumcode, inhoudt dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Het is dus geenszins vereist dat de gemachtigde, om te bepalen of hij gehouden is een visum af te geven, zekerheid krijgt over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Hij dient daarentegen te bepalen of er redelijke twijfel over dat voornemen bestaat waarbij hij over een beoordelingsmarge beschikt (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt. 67-69). De gemachtigde moet daartoe een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarin rekening wordt gehouden met, enerzijds, de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en, anderzijds, zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten.

In dit kader verwijst de Raad naar artikel 14 van de Visumcode dat luidt als volgt :

"1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

(...).

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II."

Krachtens artikel 14, lid 1, sub d, van de Visumcode staat het de aanvrager vrij om bij zijn aanvraag voor een visum kort verblijf de informatie te verstrekken aan de hand waarvan zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, kan worden beoordeeld. Het is aldus aan de visumaanvrager om de informatie te verstrekken, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt. 71-72).

In die zin preciseert de bijlage II bij de Visumcode een aantal documenten aan de hand waarvan het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten kan worden getoetst, met name:

- “1. reservering van een retour- of rondreisticket
2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf;
3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften;
4. eigendomsbewijzen van onroerend goed;
5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie.”

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zijn besluit dat het voornemen tot terugkeer naar het land van herkomst voor het verstrijken van het visum in hoofde van verzoekster niet kan worden vastgesteld, heeft gebaseerd op een onderzoek waarbij een aantal redenen in hun geheel en op cumulatieve wijze in overweging worden genomen.

De gemachtigde preciseert in casu dat er geen of onvoldoende garantie op terugkeer is naar het land van verblijf aangezien verzoekster niet afdoende kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit. Daarbij stipuleert de gemachtigde dat verzoekster weduwe is, werkloos en nooit eerder heeft gereisd. Gezien haar socio-economisch profiel biedt zij volgende de gemachtigde weinig kans op terugkeer.

Dat verzoekster weduwe is, werkloos en nooit eerder heeft gereisd vindt steun in het administratief dossier. In haar visumaanvraag meldde verzoekster zelf dat zij weduwe is en huisvrouw. Aldus heeft de gemachtigde rekening gehouden met haar familiebanden en haar beroepssituatie.

Verder blijkt dat verzoekster bijvoorbeeld geen bewijs van financiële middelen in het land van herkomst heeft voorgelegd noch eigendomsbewijzen van onroerend goed of bankafschriften.

Verzoekster heeft bij haar aanvraag enkel een verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis) ondertekend door haar zoon, voorgelegd. Zulke verbintenis tot tenlasteneming kan enkel dienen om aan te tonen dat verzoekster, via haar zoon, over voldoende middelen van bestaan kan beschikken zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf in België als voor haar terugreis naar het land van herkomst, zoals volgt uit artikel 14, lid 1, c) en lid 4 alsook uit artikel 21, lid 5 van de Visumcode. Een verbintenis tot tenlasteneming kan niet dienstig worden aangewend om het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum, te staven.

De vaststelling dat verzoekster “niet afdoende kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit” vindt aldus steun in het administratief dossier en is gebaseerd op objectieve gegevens die uit het administratief dossier blijken.

Waar verzoekster aanvoert dat geen degelijk onderzoek werd gevoerd naar haar financiële toestand, benadrukt de Raad nogmaals dat het aan de visumaanvrager is om de informatie te verstrekken, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. De bewijslast ligt in deze bij de visumaanvrager. Conform artikel 14, lid 1, sub d, van de Visumcode staat het de aanvrager vrij om bij zijn aanvraag voor een visum kort verblijf de informatie te verstrekken aan de hand waarvan zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, kan worden beoordeeld. Voorbeelden van documenten die daartoe nuttig kunnen zijn, worden opgesomd in bijlage II bij de Visumcode.

In hoofde van de gemachtigde bestaat enkel een verplichting om de voorhanden zijnde gegevens, zoals deze blijken uit het administratief dossier, op individuele wijze te onderzoeken.

In casu wordt in de bestreden beslissing uitspraak gedaan over een door verzoekster gevraagd voordeel waarbij het bestuur kan veronderstellen dat het over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekster nuttig achtte om te laten vaststellen dat zij in aanmerking kwam voor de afgifte van een visum kort verblijf.

In het licht van de hierboven besproken vaststellingen en in het licht van de ruime beoordelingsmarge van de gemachtigde bij het beoordelen of er een redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 62), acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde besluit dat verzoekster onvoldoende garantie tot een terugkeer biedt zodat het voornemen om het grondgebied van België te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kan worden vastgesteld.

2.5. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat zij ingevolge een erfenis van haar echtgenoot, de eigenares is van acht appartementen waarvoor zij huur int waar zij moeiteeloos van kan leven. Voorts beschikt zij over een aanzienlijk financieel vermogen op haar bankrekening. Zij voegt stukken aan haar verzoekschrift om haar financiële toestand te staven.

De Raad wenst te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad stelt vervolgens vast dat deze inlichtingen en stukken niet aan de gemachtigde werden overgemaakt alvorens hij de bestreden beslissing nam. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de inlichtingen en stukken die verzoekster nu voorlegt. De gemachtigde kan niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster op enige wijze melding maakte van haar huuropbrengsten en bankrekening.

Verzoekster zet verder niet uiteen waarom zij niet in staat was deze inlichtingen en stukken voor het nemen van de bestreden beslissing aan de gemachtigde voor te leggen. Nochtans mag van verzoekster worden verwacht dat zij op de hoogte was van de inhoud van artikel 14 van de Visumcode en het daarin gestelde verlangen dat visumaanvragers informatie verstrekken die het mogelijk maakt hun voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten te beoordelen.

Het komt verzoekster toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt en haar aanvraag zo volledig mogelijk te staven. Van de aanvrager van een visum kort verblijf mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij alle nuttige elementen en bewijzen aanbrengt opdat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om het gevraagde visum kort verblijf te verkrijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Verzoekster kon zich daartoe informeren en/of een beroep doen op een raadsman.

Waar de gemachtigde op goede gronden vaststelt dat verzoekster in gebreke blijft om afdoende bewijs voor te leggen omtrent haar voornemen om het grondgebied van België te verlaten voor het verstrijken van het visum, kan worden afgeleid dat verzoekster nalatig was of zich onvoldoende informeerde, maar niet dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskennis van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

Het staat verzoekster vrij om op basis van deze nieuwe stukken een nieuwe visumaanvraag in te dienen.

2.6. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze, noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het kader van artikel 32 van de Visumcode beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 32 van de Visumcode wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is niet gegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES